

Karin Heurlin
Du forlader mig aldrig
260 sider
Grønningen1

Karin Heurlin har det med at skrive om noget, hun personligt kender meget til. Særdeles meget. Skilsmisse, ensomhed, sorg, nederlag.

Det er svært at sige, hvor meget forfatteren selv fylder i romanen her. Men sammenfaldet kan være forklaringen på, at den ikke helt fænger. Forfatteren har måske tænkt sig selv for meget ind i handlingen.

Der er i hvert fald lidt for meget automatpilot over den.

Der er simpelthen ikke saft og kraft og nok i den til, at den går under huden i det hårde bogmarked, vi befinder os i.

Ydermere må man kunne forvente, når nu det er begrænset med litterært gods, at så skal vi ikke have gentagelser af sangtekster. Det er i orden med én gang *Love me tender*, og det er naturligvis på sin plads, når det kræves af handlingen med Gasolins

Kvinde min

én gang. Men at vi skal læse samme vers to gange, endda hurtigt efter hinanden, det er spild af papir i hvert fald, når det ikke bringer os dybere ind i personuniverset. Det virker som et forsøg på at komme hurtigt fremad med noget genkendeligt, og dermed er handling, hastighed og hurtighed forsøgt sat over helhedsoplevelsen af bogen, som desværre ikke når ud til læseren i dybden og bredden.

Ideen til bogen er ellers udmærket. En kvinde i medieverden har koks i kærligheden og falder

for en langt yngre stand-up-komiker. Tidligere har hun mistet en kæreste i en ulykke, så nu har hun så levet sig så meget gennem sorgen, da hun åbner en Facebookside, laver et radioprogram, holder nogle foredrag og skriver en bog, alt sammen med titlen **Sorgen ved, hvor du bor.**

Og så får vi historien om, hvordan hun viser sin såkaldte ekspertise frem til andre, samtidig med, at hun selv kæmper med kærligheden og sin jalousi i et forhold, hvor hun da også har grund til at være mistænksom, og hvor hun snager i Peters mobiltelefon, som hun så kalder et forsøg på trøst og beroligelse.

Den kender vi jo. Psykologen der selv er ved at falde fra hinanden, terapeuten der banker sin kone. Skomageren der har huller i skoene. Bogen kunne have været virkelig morsom eller varm og poetisk. Den er nu blevet hverken eller. Det er en bog med handlingen som hovedaktør, ligesom vi da også lærer bogens personer ok at kende. Men vi mangler styrken, råheden og engagementet, der ville kunne gøre det psykologiske drama, bogen bliver solgt som.

Sprogligt ligger niveauet lige over en ugebladsføljeton og lige under en god feelgood-roman.

Det virker som om, forfatteren i farten tilmed har fundet nogle rappe replikker i forsøget på at give historien ekstra vægt: Og det gør altså, at sproget visse steder virker meget lidt sjovt og nogle gange direkte kluntet. Såsom

Da det ringede på, løb Ann ud på badeværelset og stak den ventende tandbørste i munden

Vi er det fødte mediepar. Keld og Hilda go home.

Peter havde fået en parkeringsbøde, da vi kom ud til bilen. (Han havde vel fået den før, red. Der LÅ vel en parkeringsbøde).

Bagefter kyssede han mig endnu længere, end Mik K havde trykket sin kæreste ind til sig. Øh..What....

Så er der også noget om sorgens kaffegrums, og Ann, der sukker irriteret, kigger surt på sin hånd, mens hun balancerer på stolen. Tre ting læseren skal have at vide om Ann i en enkelt sætning. Det er måske lige lovlig meget.

Og så er der den med *efter en rejsedag var hun så sulten, at hun nærmest var kommet til at bestille alt for meget, og nu kunne man nærmest ikke se den rødternede dug for skålene med hvidvindampede muslinger, bresaola med rå artiskokker, frittata med asparges og selvfølgelig brækspruttesalaten med de små skivede kartofler.*

Hold da op, siger Peter og klør sig i ansigtet. Det samme gør vi som læsere. Det er noget af en

menu at holde styr på....